

Det er blot et godt råd!

Det forslag, som vi har til behandling i dag, minder jo meget om det forslag, der blev behandlet i sidste samling, og derfor forstår jeg heller ikke, at embedsmændene klæder deres nye minister sådan på, og hvis jeg var minister, ville jeg i hvert fald tage en alvorlig samtale med mine embedsmænd om det.

For sagen er jo den, at nogle deltidsansatte brandmænd er kommet i en gevaldig klemme, og at forslaget så på den bedste og mest hensigtsmæssige måde, synes vi i hvert fald, forsøger at løse problemet.

Og der eksisterer jo allerede i dag nogle ordninger for de grupper, som omtales i forslaget, og som samfundet har stor glæde af, ordninger for den gruppe mennesker, som ved siden af deres hovederhverv vælger at yde en ekstra indsats for samfundet, for os alle sammen. Og det er ikke vores holdning, at mennesker, der vil yde en ekstra indsats, skal straffes.

Hvis vi tager dem, vi taler om i dag, som eksempel, hovedsagelig de deltidsansatte og frivillige brandmænd, så er det jo nødvendigt og rart for os alle sammen, at der er et effektivt beredskab i tilfælde af brand. Og der er ikke nogen tvivl om, at det danske brandberedskab fungerer fint og effektivt, og at det ikke mindst skyldes, at det er baseret på en frivillig indsats.

Det er altid et tegn på kvalitet, at motivationen er i top, og det har vi jo set et bevis for på det her område.

For det andet er det jo dejligt, at der er nogle, der engagerer sig og går med ind i et fællesskab, selv om de måske ikke lige scorer kassen på det.

Men det er jo godt, at de stadig væk kan yde en indsats for samfundet, hvis de vel at mærke også bliver påskønnet, og det er jo det, vi vil sikre ved forslaget: en påskønnelse i form af, at samfundet ikke straffer dem, som yder noget ekstra.

For på trods af alle de hårde ord, som er kommet fra indenrigsministeren, og på trods af de hårde ord fra den socialdemokratiske ordfører, straffer man jo netop de deltidsansatte brandmænd gennem den måde, som loven fungerer på i dag, og det er det, vi skal have rettet op på, og det er derfor, det her forslag prøver at sikre de nævnte gruppers stilling, hvis de skulle komme ud for arbejdsløshed i deres hovederhverv, og det vil sige, at vi vil have, at hvervet skal betragtes på samme vis som de andre

hverv, der er nævnt i bekendtgørelsen om fradrag i arbejdsløshedsdagpenge.

Der skal altså udbetales vederlag i stedet for løn, og der skal opnås en løsning på linje med løsningen for kommunalbestyrelsesmedlemmer. Det er en ordning, som fungerer godt.

Og man kan sagtens gøre det her på en fornuftig måde. Man kan jo sagtens skrive alle de forskellige delelementer ind i én lov, uden at det behøver at blive et stort spøgelse. Vi kunne hurtigt og nemt løse det problem, hvis vi havde en konstruktiv regering som medspiller.

Men jeg vil også godt slå fast – og det er vigtigt i hele denne diskussion – at vi ikke er villige til at ændre grundlæggende i principperne for dagpengereglerne. Det bør ministeren selvfølgelig også vide. Men vi vil ikke være tykholdede. Der skal være rimelighed i tingene.

Og i det her tilfælde er der altså tale om en gruppe mennesker, som er kommet gevaldig i klemme, og som samtidig udfører et meget vigtigt stykke arbejde for lokalsamfundet. Og det ville være en katastrofe for os alle sammen, hvis der ikke var den form for brandberedskab, og det samme kan man selvfølgelig også sige om de øvrige omtalte grupper.

Den rapport, der har været omtalt her, og som arbejdsgruppen vedrørende beslutningsforslag nr. B 88 afleverede for snart 10 måneder siden, underbygger også det argument.

Og på trods af meldingen fra ministeren og fra den socialdemokratiske ordfører skal jeg også hilse og sige – og det skulle ministeren måske høre efter, selv om han nu taler med sine embedsmænd – at Landsklubben for de deltidsansatte brandmænd støtter forslaget.

Så det argument, der blev brugt heroppefra, holder altså ikke nogen steder. Brandmændene er selv tilfredse med det her forslag.

Vi kan også se, at adskillige af de adspurgte kommuner udtrykker vanskeligheder ved både rekruttering og fastholdelse for de deltidsansatte brandmænds vedkommende, og hvis man får gennemført det her forslag, vil det problem blive løst.

Det er jo heller ikke overraskende, at en meget stor andel af de deltidsansatte brandmænd vil overveje deres stillinger, hvis de kommer ud i arbejdsløshed i deres hovederhverv. Det er ganske forståeligt.

Alene rekrutteringsgrundlaget viser, at det går den forkerte vej.